

wottis temma kurga nou wasto. Lams-
bad üksi agga ei uskunud tedda, ja jäid
wanna wisi järret ellama. Agga tei-
sed, kes ka wahhest sü pärrast ollid hirmo
sanud, läksid sest aiaist laiale, hakkasid
hulkuma ja keikist ennast lahti wõtma! mis
tänuni ometi teadsid, ennese korbhus olnud
ollewad. Nende kurri meel ihaldas mäsaja
ello, ja et kül maia mees neid heaga nomis,
ka monnel hirmo andis, süiski ei wotnud
nemmad ennam temma sanna kuulda,
waid teggid kahjo ja melehaigust temmale
ja keikidele seal ümberkaudo. Nemmad
jooksid wallale möda maad. Härjad
aiasid äedo mahha ja pannid wiija nab-
rad nahka; hobbofed wotsid woimust
kääst, kargasid krawide ja aedade ülle,
ja tallasid wiija ja heinamaad sutumaks
ärä; sead tungusid orraie ülles, ja põdr-
lesid wiija kuhjade al. Ei hobbone, eg-

ga härj ašinud ennam ennast tõle kätte,
waid panni agga wasto; ei lehm lastnud
ennast lüpsa, ei siiga lauta kiini paina.
Keik, mis pididi sündima, jäi teggemat-
ta, ja õige kirjo luggu oli nüüd selle kar-
jaga.

Agga kas se wastopanneminne, se
tõrkuminne, se wallalejooksminne ja här-
rotseminne sel karjal heaks tuli? Ei tõest
mitte. Talli tuli kätte ja ei jäänud tal-
we ülle toidust, sest keik oli hukkatud ja
rikkutud, mis toidusseks tarwis läks.
Omma läie peäl ellades, ilma hoidjatta
ja karjatseta, tuli hunt ja murdis nõdre-
maid nende seast. Teised eksisid met'a
ärä, ja ei leidnud ennam teed. Monned
tappis nälg ja janno, monned jälle külm
ja paljo said mund surma. Ja, kui nem-
mad